

Pere Aragonès, cap panegíric

«Una agradable sorpresa, un treball periodístic rigorós per a explicar la trajectòria del protagonista i, alhora, donar espurnes de la seva personalitat»

Pere Aragonès, en un dels moments del documental | TV3

El prejudici, no sempre bon conseller, portava a pensar que potser seria un panegíric. I no, el reportatge *Pere Aragonès, el president més jove*, emès ahir per TV3, va ser una agradable sorpresa, un treball periodístic rigorós per a explicar la trajectòria del protagonista i, alhora, donar espurnes de la seva personalitat. Sense engolar, sense parafernàlia, sense escarafalls, s'agraeix la narrativa clara i precisa emprada pels responsables. Amb bon ús de les imatges d'arxiu i també de les gravacions familiars, amb il·lustratius detalls de context: Aragonès neix amb l'inici del pujolisme, creix amb l'expansió del país, amb TV3, amb les grans infraestructures, amb el preolimpisme...

Els testimonis aportats pels periodistes polítics intervinents resulten útils i aclaridors. Per exemple, per a explicar com Aragonès arriba a ser elegit cap de llista d'ERC per a la Generalitat. "Algú ha de quedar quan tots haguem rebut", li diu Junqueras quan s'està organitzant l'1-O. Junqueras i Marta Rovira sabien que els perseguirien i els voldrien posar a la presó, per això calia apartar Aragonès del referèndum. Aclaridor, oi? "Fes el que hagi de fer però que no t'hagi d'anar a buscar mai a la comissaria", diuen que li va dir el seu pare quan va decidir ficar-se en política.

Joan B. Culla, sempre eloqüent, sempre erudit, dona sàvies pinzellades sobre la transformació de l'espai nacionalista a Catalunya els últims quinze anys. La gran crisi d'ERC dels anys 2008-2010 -la bicefàlia Carod-Puigcercós- que va donar pas a la refundació de 2011. "Els del seny eren els de CiU i els eixelebrats els d'ERC, ara els papers han canviat", assenyala Culla. Interessant i revelador. Molt interessant, en aquest sentit, l'anàlisi que en fan els periodistes -Ferran Casas, Quim Bertomeu, Nacho Corredor- assenyalant que la tàctica present d'ERC al capdavant de la Generalitat és guanyar temps, són conscients que s'ha intentat la independència però que no hi ha majories suficients i que, molt rellevant, toca convèncer la gent -el famós eixamplament de base- a còpia de bona gestió.

Al reportatge veiem espurnes familiars i personals -la parella i la filla d'Aragonès, les arrels a Pineda de Mar, la formació del caràcter i la personalitat política- però l'accent sempre es posa en el context, en la totalitat del relat, en qui és Aragonès i què significa la seva arribada a la presidència. No és, ni de bon tros, un panegíric. És un encert la utilització de periodistes experts que poden aportar claus d'anàlisi i d'interpretació. No esdevé necessària cap veu que sigui adolorada ni cap que sigui crítica.

No és aquesta la intenció ni el to del reportatge. La matèria troncal és la informació de conjunt, a partir del personatge protagonista, se'ns explica el moment present del país. Les preguntes finals dels periodistes en off són molt interessants. "A partir d'ara cal veure quina és la seva proposta, la seva ambició i les seves cauteles", "Serà capaç Pere Aragonès d'independitzar-se d'Oriol Junqueras?". Un bon final, fa pensar, et proposa motius d'interès, de subjectivitat, de bona intuïció periodística. Un bon treball, sens dubte.